

DE ERFGENAME

DE ERFGENAME

FRED BEULEN

Uitgeverij: Brave New Books
Singel Uitgeverijen, Amsterdam
Eerste druk: 2024
Schrijver: Fred Beulen
Coverontwerp: Fred Beulen
Coverfoto: Albert Tan
ISBN: 9789465121611
Redactie: Marianne Beulen -Darmstadt

© Fred Beulen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De slaapkamergordijnen waren een beetje geopend, waardoor een streep zonlicht naar binnen scheen. Stofdeeltjes dwarrelden rijkelijk naar beneden in het licht. De streep eindigde op het bed, met twee personen daarin, van wie er langzaam een wakker werd.

Sanne lag bijna naakt in haar bed en naast haar lag Timo, haar 'Gay best Friend'; eveneens bijna naakt. Ze kenden elkaar al jaren, al vanaf kort na de middelbare school. Ze was destijds gaan studeren aan een hogeschool en moest daarom op kamers gaan wonen. Al in het eerste jaar kruiste Timo haar pad en ze hadden een relatie gekregen, die maar zeer kort had geduurd. Niet meer dan een paar weken. Maar de vriendschap die was ontstaan duurde daarna wel nog jaren, tot vandaag.

Vrijwel in dezelfde tijd als waarin hun korte relatie weer eindigde, had hij zijn coming-out. Dat was voor hem zo heftig dat hij weer stopte met zijn studie en even met zijn leven geen raad wist. Zij had hem in die periode bijgestaan en daardoor was er een hechte band ontstaan.

Timo had vannacht bij haar geslapen. Hij deed dat wel vaker. Het kwam wel voor dat hij op bezoek kwam en dat dit zo uit de hand liep dat hij maar niet meer naar huis reed en dan bij haar bleef slapen. Gisteren was dat ook zo gegaan. Ze had er op aangedrongen, want Timo was eigenlijk het type mens dat rustig met een slok op toch nog met de auto reed en dat was niet verstandig. Dus had ze erop gestaan dat hij zou blijven.

Samen waren ze naar de slaapkamer gelopen, daar had Timo zich uitgetkleed en was, enkel gekleed in zijn onderbroek, in bed gestapt want hij had geen pyjama bij zich. Daarop had zij hetzelfde gedaan en zich daarna lekker tegen hem aan geveleid. Ze waren gewend elkaar naakt te zien want ze gingen ook vaak samen naar de sauna. 'Lekker veilig', zei ze daar wel eens over tegen anderen als ze vertelde dat ze een vaste saunavriend had.

‘Hij wil toch niets van me. Hij ziet me in dat opzicht niet eens.’ Toen ze destijds de eerste keer waren gegaan, had hij zich uitgekled, had hij zich naar haar toe gekeerd en toen gezegd:

‘Kijk maar eens goed, zo zie ik eruit. Laat mij ook eens naar jou kijken. Hebben we dat ook weer gehad, hoeven we daar niet meer spannend over te doen.’ Daarna was naaktheid nooit meer een issue tussen hen geweest.

Maar van seks was geen sprake. Ze hadden het wel eens geprobeerd in hun korte verkeringstijd nog voordat hij “uit de kast” was gekomen, maar dat was ontaard in een aanval van slappe lach, zo’n gek idee vonden ze het om samen de liefde te bedrij-ven. Dat was ook het moment waarop ze besloten hadden wel goede vrienden te blijven, maar samen geen relatie meer te wil-len. ‘Friendship with benefits’, meer niet, en die benefits waren ook nog eens zeer beperkt, in ieder geval geen seks. Wel genegenheid, samen op de bank tegen elkaar zitten, in bed tegen elkaar liggen, wel warmte maar geen jaloezie. Ze had hem wel eens proberen te verleiden, hem aangeraakt, maar hij was er nooit op in gegaan.

Sanne was afkomstig uit een dorp op de Veluwe en had dat dorp al jong, achteraf gezien wel misschien té jong, verlaten om te gaan studeren. Haar studie was maar moeizaam op gang gekomen omdat ze steeds werd afgeleid door de verleidingen die de vrijheid van het studentenleven je biedt, maar na het eerste jaar was ze toch serieuzer geworden en vanaf toen was het goed gegaan. Ze haalde haar diploma binnen de daarvoor gestelde studietijd en ook het vinden van een baan lukte haar snel. Inmiddels 34 jaar oud, was ze werkzaam bij een bank en dat beviel haar wel, waarbij gezegd moet worden dat de collega’s en hun onderlinge band wel beter zouden kunnen. Maar goed, het was nog steeds vol te houden.

Na het beëindigen van haar relatie met Timo was er eigenlijk geen ander meer gekomen. Soms had ze een ‘one-night-stand’, maar een echte duurzame relatie was er nooit van gekomen. En dus was ze alleen, woonde ze alleen, had ze geen kinderen maar wel een aantal vrienden.

Met haar familie had ze nog maar sporadisch contact. Haar ouders woonden nog steeds in het dorp en kwamen daar haast nooit uit, in ieder geval niet om bij Sanne op bezoek te komen. Zij ging er zelf ook haast nooit naartoe. Hetzelfde gold voor haar broer en zus. Ook die waren na hun studie niet meer teruggekeerd in hun geboortedorp en hadden nu een vergelijkbare relatie met hun ouders als Sanne. Alleen tussen de kinderen onderling was het contact goed, hoewel ze elkaar niet regelmatig zagen of spraken. Maar áls ze elkaar zagen was het al snel als vanouds. Dat kon echter verder niet verhinderen dat het gezin als los zand uit elkaar was gevallen nadat de kuikens alle drie het nest hadden verlaten.

Terwijl Timo zich nog eens omdraaide, sprong Sanne uit bed en liep naar de keuken. Snel zette ze voor hen beiden een kopje koffie. Toen die klaar was, liep ze weer terug naar de slaapkamer en zette de kopjes op de respectievelijke nachtkastjes. Daarna stootte ze Timo aan en zei:

‘Wakker worden, opstaan, je moet zo naar je werk.’ Timo gaapte, stak zijn beide armen naar voren en ging rechtop zitten. Zij zat naast hem op het bed en toen hij overeind was gekomen, drukte zij een zoen op zijn wang. ‘Goedemorgen.’ Hij mompelde wat terug dat deed vermoeden dat hij nog wat moeite had om wakker te worden en te blijven. In eerste instantie liet hij zich terugvallen in bed en ging met zijn hoofd op haar schoot liggen. Haar borsten lagen zowat op zijn kruin. Hij richtte zich half op en drukte een zoen op haar been en zei tegen haar: ‘Lekker ding.’ Haar antwoord was even kort als dringend: ‘Kom op gek, opstaan.’ Hij ging opnieuw rechtop zitten.

Nadat hij zijn kopje leeg gedronken had, stond Timo op, slofte naar de badkamer en zette de douche aan. Hij kwam terug om een handdoek te halen. Sanne zette ondertussen wat brood en beleg op het aanrecht, zodat ze beiden een ontbijt konden maken. Tijd om de tafel te dekken en uitgebreid te ontbijten, was er niet. Timo werkte in een kledingzaak en hij was degene die er ’s morgens op tijd moest zijn om de deur te openen. Dat wist Sanne van eerdere keren dat Timo was blijven slapen. Hij was ook wel eens te laat opgestaan om naar zijn werk te gaan, waar zijn collega’s hem toen al in de motregen voor de deur stonden

op te wachten en 'not amused' waren dat hij te laat was. Daarna had hij zich voorgenomen dat hem dit nooit meer zou overkomen. Gelukkig hielp Sanne hem daarbij, in elk geval als hij bij haar was.

Toen Timo weg was naar zijn werk, ging zij zelf ook onder de douche. Ze had wat meer tijd omdat ze later kon beginnen. Eenmaal aangekleed, maakte ze nog een kop koffie voor zichzelf, dronk die staand op en stapte naar buiten. Ze kon te voet naar haar werk gaan want het was niet ver. Dat scheelde bovendien veel parkeerproblemen.

Na een kwartiertje lopen ging ze het bankgebouw binnen, nam de trap naar de derde verdieping, zei 'Goedemorgen' tegen de collega's en ging zitten achter haar bureau. Nadat de computer was opgestart, liep ze eerst naar de koffieautomaat. Ze dronk graag koffie en eigenlijk ook wat teveel. Dit werd haar derde kopje, terwijl ze nog geen anderhalf uur wakker was. Maar goed, ze kon het niet laten en dus nam ze weer een kop mee naar haar bureau.

Terwijl ze haar zakelijke e-mail zat te bekijken, zoemde ineens haar mobiele telefoon. Het display toonde een onbekend nummer en nieuwsgierig nam ze op.

'Goedemorgen, met Sanne.'

Een vriendelijke stem aan de andere kant zei: 'Spreek ik met Sanne Ophelders?'

'Ja', zei ze en wachtte af. De beller aan de andere kant zei: 'U spreekt met Hans de Winter, kantoor notaris Verbeek. Heeft u even?' Hoewel het eigenlijk niet zo goed uitkwam, ze zat immers op haar werk en privégesprekken onder werktijd werden niet zo gewaardeerd, antwoordde ze toch: 'Ja, spreekt u maar.' Meneer De Winter kuchte even en vervolgde toen:

'Ik ben eerste kandidaat-notaris op het kantoor van notaris Verbeek en ik behandel de afwikkeling van de nalatenschap van mevrouw Jolanda Ophelders. Ik geloof dat zij een nichtje van u was?'

Sanne wist niet wat ze hoorde. 'Hoezo 'was'? Is ze dood dan? Wat is gebeurd?' De notaris haastte zich om te zeggen: 'Maar, wist u dan nog niet dat uw nichtje Jolanda is overleden? Dat is twee weken geleden gebeurd.'

'Was ze ziek dan, of heeft ze een ongeluk gehad?'

'Eigenlijk mag ik daar niet veel over vertellen, maar in dit geval maak ik wel een uitzondering. Ze is inderdaad overleden na een kort ziekbed. Ze had kanker. Wat vervelend dat ik u hiermee moet overvallen, ik dacht dat u dat wel al wist. Blijkbaar had u niet al te veel contact met elkaar anders had u dit wel geweten.' Hier stopte hij even.

'Ze had een testament op laten maken en daar wordt u ook in genoemd. Daarom bel ik u, want wij moeten dat testament nu afwikkelen. De notaris is benoemd tot executeur testamentair, ziet u. Ik wil graag met u een afspraak maken om het testament te openen en te bespreken, want er is toch wat haast bij. Kan dat even?'

Ze maakten een afspraak voor enkele dagen later want er was haast geboden zoals de kandidaat-notaris nogmaals liet weten en daarna beëindigde hij het gesprek, maar niet dan nadat hij haar nog had laten weten dat er ook een brief naar haar onderweg was. Verbaasd en toch ook nieuwsgierig bleef ze achter op haar bureaustoel. 'Dit gebeurt je niet iedere dag', bedacht ze.

Jolanda was haar nichtje, een dochter van haar vaders oudste broer. Jolanda was niet het enige kind in dat gezin geweest, want er waren ook nog twee neven en een ander nichtje.

Jolanda's ouders waren ook overleden, de laatste twee jaar geleden. Sanne was nog op die crematie geweest en had toen voor het laatst met Jolanda gesproken. Met de andere kinderen niet. Die waren gereserveerder tegen haar geweest. Dat laatste had zijn oorsprong in het feit dat de beide vaders, broers zijnde, al heel lang in onmin met elkaar leefden. Ooit waren ze heel goed met elkaar geweest, hadden zelfs samen een autobedrijf geëxploiteerd, maar zo'n achttien jaar geleden waren ze uit elkaar gegaan en hadden nooit meer een woord met elkaar gesproken. De communicatie verliep daarna uitsluitend via advocaten en enkele rechtszaken waren het gevolg geweest. Rechtszaken die Sannes vader allemaal verloren had. Haar vader had nadien steeds volgehouden dat zijn broer, Jolanda's vader, hem bela-

zeld had en hij eigenlijk nog heel veel geld van hem moest krijgen. Het behoeft geen betoog dat die broer dat anders zag, zich daarbij gesteund wetend door de rechter. Maar het gevolg was wel dat niet alleen de broers niet meer met elkaar spraken, maar ook hun gezinnen, vrouwen en kinderen, elk contact met elkaar hadden verloren. Maar toen haar oom, Jolanda's vader, overleed was Sanne toch naar de crematie gegaan omdat ze van mening was dat dit gepast was omdat een overlijden zo definitief is.

Dus toen Sanne haar familie weer zag op de crematie van haar oom, waren ze eigenlijk volslagen vreemden van elkaar geworden, die niets meer met elkaar deelden dan wat jeugdherinneringen.

Sanne en Jolanda waren op die crematie eigenlijk min of meer per ongeluk met elkaar in gesprek gekomen, ze hadden elkaar niet opgezocht. Maar ineens stonden ze naast elkaar bij de koffie en Sanne had Jolanda aangesproken. Hoewel ze elkaar al lang niet meer gezien hadden, was het gesprek wel op gang gekomen. Nadat de meeste mensen alweer naar huis waren, ook Sannes broer en zus en haar neven en nichtje, waren ze zowat als enigen overgebleven en Jolanda had haar uitgenodigd om nog even mee te gaan naar haar thuis. Dat had ze gedaan.

Ze hadden oude jeugdherinneringen met elkaar over betere tijden opgehaald. Gesproken over hoe het nu ging en het was zowaar nog heel gezellig geworden. Sanne had heel verbaasd naar Jolanda's huis gekeken. De twist tussen de broers had de familie verscheurd in een arme en een rijke tak. Dit huis ademde in al zijn details uit tot welke tak Jolanda hoorde. Ze woonde in een groot luxueus huis, dat Sanne wel kon bekoren door alle ruimte die het bood. Ze wist wel dat Jolanda flink had geërfd, om te beginnen al toen haar moeder overleed, maar dit had ze nu ook weer niet verwacht. Daarnaast had ze een goede baan en ook dat had natuurlijk gemaakt dat er inkomen genoeg was om lekker te kunnen leven.

Sanne was wat langer gebleven, en Jolanda had voorgesteld om pizza's te laten komen zodat ze kon blijven eten. Het was niet alleen gezellig geworden, de wijn had ook rijkelijk gevloeid en mede daarom was Sanne blijven hangen. Bij die gelegenheid

had ze ook Damien ontmoet, Jolanda's kleine zoontje van drie. Ze vertelde over hem dat hij eigenlijk niet in de planning had gezeten, maar na een korte affaire met een getrouwde man bleek ze, toen de relatie alweer voorbij was, zwanger te zijn van hem. Hoewel haar toenmalige vriend had gesuggereerd dat een abortus wellicht het verstandigst zou zijn, had Jolanda dat niet eens overwogen. Sanne was dat met haar eens, maar Jolanda vertrouwde haar toe dat haar familie dat toch echt wel anders had gezien.

Ze had niet geheimzinnig gedaan over de vraag wie Damiens vader was en dat die met een ander getrouwd was. Dat was voor haar vader, met wie ze toch al een ambivalente band had, met- een de aanleiding geweest om zeer boos op haar te worden:

'Dan ga je nu toch zeker voor een abortus?'

'Ik peins er niet over', was haar korte antwoord geweest. Haar broers en zus hadden ook niet begrepen waarom ze daar zo over dacht en haar dat ook duidelijk laten weten. Maar het had haar niet op andere gedachten gebracht. Het had er wel voor gezorgd dat haar relatie met haar familie vanaf dat moment zien- derogen was verslechterd. Dat was een van de onderwerpen waar ze die avond lang over geboemd hadden.

Ze waren die avond uit elkaar gegaan met de afspraak elkaar snel weer eens op te zoeken, maar dat was er niet meer van gekomen. En nu moest Sanne via een notaris vernemen dat Jolanda dood was en haar blijkbaar in haar testament had opge- nomen. Ze had er spijt van dat ze het contact met haar nichtje niet wat voortvarender had onderhouden.

De brief die de notaris had aangekondigd arriveerde inderdaad een dag later. Daarin werd beschreven dat Jolanda een aanzien- lijk vermogen naliet aan een stichting die ze had opgericht ten behoeve van haar zoontje Damien. Aan Sanne werd duidelijk ge- maakt dat zij ook een legaat zou ontvangen en dat bij gelegen- heid van de opening van het testament wel duidelijk gemaakt zou worden wat dit allemaal in detail inhield. In de envelop zat nog een kleinere envelop waarop geschreven stond "voor Sanne". Het bleek een brief van Jolanda aan haar te zijn. Sanne ging in haar woonkamer aan tafel zitten en opende de envelop.

Ze had er een kop koffie bij genomen, vouwde de brief open en las:

Lieve Sanne.

Als je dit leest, ben ik er niet meer. Ik heb deze brief niet meer zelf kunnen schrijven omdat mijn ziekte teveel van mij gevraagd heeft. De secretaresse van de notaris was dan ook zo vriendelijk om hem voor mij uit te schrijven toen ik hem aan haar dicteerde. Maar dat vind je vast niet erg.

Nadat wij elkaar hebben ontmoet op de crematie van mijn vader, hadden wij een heel gezellige dag, waar ik nog vaak aan terugdenk. Ik had me stellig voorgenomen je opnieuw op te zoeken, maar enkele maanden na ons samenzijn kreeg ik de diagnose dat ik leed aan pancreaskanker in een reeds ver gevorderd stadium. Ik wilde je daar niet mee belasten en daarom hield ik toch afstand. Ik had het uiteraard liever anders gezien. Inmiddels heb ik moeten vernemen dat ik uitbehandeld ben en nu ben ik dus doende om dingen te regelen. Vandaar deze brief.

Zoals je weet heb ik een zoontje, Damien, die in middels vijf jaar is en over wie ik mij grote zorgen maak. Daarom heb ik, samen met mijn notaris en mijn accountant, een constructie bedacht om hem goed verzorgd achter te laten. Zoals je wellicht weet, ben ik niet onbemiddeld. Ik heb dan ook inmiddels een vermogen van iets meer dan tien miljoen opgebouwd, omdat ik niet alleen al geld heb gekregen toen mama overleed, maar ook vervolgens toen mijn vader dood ging. Het autobedrijf dat hij aan ons kinderen naliet, bestond uit vier vestigingen, drie voor personenauto's en een voor bedrijfswagens. Verder waren er onroerend goed en beleggingen en toen alles getaxeerd was, gaven mijn broers aan dat ze de bedrijven wilden voortzetten. Daarom moesten zij mij en mijn zus Alexandra ieder een bedrag van ruim negen miljoen uitbetalen.

Samen met wat ik eerder al had gekregen en daarnaast zelf al had opgebouwd in de jaren die achter mij liggen, was het in totaal iets meer dan tien miljoen. Dat geld is er nog en vormt de financiële basis van mijn plan.

Het komt hierop neer dat ik dat geld in een stichting ten behoeve van Damien wil stoppen, om zijn opvoeding en studie te betalen en hem daarnaast nog een leuke start mee te geven. Ik wil mijn broers niet vragen om dat geld voor hem te beheren omdat ik

hen niet vertrouwd. Zij zijn teveel uit op mijn geld en ik wil niet het risico lopen dat zij het geld investeren in hun eigen bedrijf en er op den duur voor Damien niets meer over is. Ik kan het mijn zus Alex ook niet vragen. Weliswaar heeft zij zelf ook kinderen en zou Damien bij haar in elk geval in een gezin opgroeien, maar haar man is erg dominant en ik vertrouwd hem niet. Zij is niet opgewassen tegen hem. Toen dacht ik aan jou.

Ik wil jou vragen om, tegen een behoorlijke maandelijkse vergoeding, in dienst te treden van die stichting en dan Damien voor mij op te voeden omdat ik het niet meer kan. Ik wil niet dat hij op een of ander internaat of in een pleeggezin terecht komt. Het zal jullie aan niets ontbreken. Ook Damien krijgt een eigen maandelijkse toelage. En als er iets is waar jullie geld voor nodig hebben, kunnen jullie het bestuur van de stichting vragen om extra geld. Er is genoeg en een commissie, bestaande uit mijn notaris en mijn accountant, of hun opvolgers, zullen zorgen voor een goede belegging daarvan. In feite leven jullie dan van het rendement daarvan.

Jullie kunnen blijven wonen in mijn huis, dat ook in de stichting zal worden ondergebracht. Zodoende zal Damien in zijn eigen ouderlijk huis, in zijn eigen kamertje, blijven wonen en kan hij ook op zijn eigen school en in zijn eigen leefomgeving blijven.

Doordat je in dienst treedt, zul je alle voordelen van een werknemer genieten, zoals pensioen, inkomen bij ziekte etc. Het is mijn bedoeling dat deze constructie zal doorlopen totdat Damien 25 jaar oud is en hij afgestudeerd zal zijn en op eigen benen zal kunnen staan. Daarna zal de stichting ontbonden kunnen worden en zal het vermogen aan Damien uitgekeerd kunnen worden. Jij zult dan een slotuitkering ontvangen in de vorm van het woonhuis waarin je dan al die jaren al woont.

Ik weet dat ik veel van je vraag en ben er nog steeds niet van overtuigd of ik dit wel van je mag vragen, maar ik doe het toch. Ik weet dat je zelf geen kinderen hebt, maar ik weet niet of je die niet hebt uit overtuiging of dat je de ware nog niet bent tegen gekomen. Mocht je die overigens op enig moment wél tegen gekomen, is het uiteraard geen probleem als hij ook bij jullie intrekt in het huis. Dat zal voor Damien ook leuk zijn.

Als jij dit leest en ik er dus niet meer ben, zal Damien bij Alex verblijven, totdat er een definitieve oplossing gevonden is. Maar

ik ben bang dat ze hem uiteindelijk op een internaat zullen willen stoppen als het te lang duurt en dat wil ik voorkomen. Daarom is er ook haast bij dat dit geregeld wordt. Hij moet opgroeien in een gezin, en als het niet anders kan dan maar in een éénoudergezin, en de warmte en liefde van een ouder voelen. Dat gun ik hem zo.

Ik hoop zo dat je het zal willen doen. Ik had je dit liever willen vragen toen ik er nog was, maar dat vond ik te belastend, zeker als je zou aangeven het niet te willen doen. Maar zoals ik mij jou van vroeger herinner en ook weer heb gemerkt, toen wij elkaar twee jaar geleden weer gezien hebben, dat je gelukkig nog niets veranderd bent, heb ik er eigenlijk alle vertrouwen in dat je mij zult begrijpen. Daar put ik hoop uit.

*Liefs, je nichtje,
Jolanda*

*

Sanne legde de brief op tafel en liet de inhoud op zich inwerken. Er werd hier een dringend beroep op haar gedaan, maar ze wist niet wat ze daar mee aan moest. Ze was perplex. Wat een vraag!?! Wat had Jolanda bezielt, dat ze dit niet durfde te vragen toen ze er nog was. Was ze bang geweest voor een afwijzend antwoord en had ze dan niet geweten wat ze daar mee moest. Was er niemand dichter bij haar die ze dit had kunnen vragen? Eigenlijk had ze Sanne daarmee nu min of meer voor het blok gezet. Dit moest ze even laten bezinken.

Uiteraard zaten er ontegenzeggelijk grote voordelen aan vast. Ze zou in een mooi huis wonen, een goed salaris krijgen, ongetwijfeld meer dan dat ze op dit moment op de bank verdiende, en er zou financieel voor haar gezorgd worden. Maar ze wist niet of ze al klaar was voor een gezin. De verantwoordelijkheid en de zorg voor een kind is niet niks, zeker niet als het ook nog eens andermans kind betreft. Ze kon er niet omheen dat het hebben van kinderen, laat staan een heel gezin tot dan toe niet was wat ze zo gemist en gewenst had. Daarbij kwam dat haar werk op de bank haar nog niet verveelde. Ze wilde weliswaar wel eens iets anders, maar het was zeker niet zo dat ze snel op de bank weg

wilde. En verder was haar vrijheid haar lief en die zou ze helemaal opgeven als ze hiermee akkoord zou gaan.

Ze wist niet wat ze met de situatie en het dringende beroep dat op haar gedaan werd aan moest. De dagen nadat ze Jolanda's brief had gelezen twijfelde ze zeer, maar steeds als ze er weer over nadacht, kwam het beeld van dat vijfjarige jongetje in haar op.

Ze had het nog diezelfde avond waarop ze de brief van de notaris had ontvangen, ook met Timo besproken.

'En dus heb ik in feite een kind geërfd, althans als ik het wil.'

'Ja, daar ziet het wel naar uit', zei Timo, die, na eerst erg verbaasd te zijn geweest, meteen enthousiast was.

'Dit biedt mogelijkheden!', had hij uitgeroepen. 'Stel je eens voor, nooit meer werken. Goed salaris. Geen zorgen. Als je het niet doet ben je gek. Ik zou het wel weten.'

Maar Sanne wist het niet. Zou ze überhaupt voor een kind kunnen zorgen? Wat als ze tegen een vriend aan zou lopen? Zou die dan ook Damien erbij willen accepteren? Wat als ze zelf ziek zou worden en Damien niet meer zou kunnen verzorgen? Ze zou niet meer kunnen gaan en staan zoals ze nu gewend was, maar zou dat ook lukken? Wat als het niet zou klikken tussen Damien en haar?

Vragen, vragen en nog eens vragen. De ene vraag riep de andere op. Ze spookten allemaal door haar hoofd. Ze besloot eerst maar eens naar de bijeenkomst bij de notaris te gaan volgende week en dan maar weer verder te zien. Maar naarmate de week verder vorderde, begon Jolanda's plan in haar te rijpen. Ze voelde zich zeer gestreeld door het vertrouwen dat haar nichtje blijkbaar in haar had gesteld en hoopte dat ze het allemaal waar zou kunnen maken. En eigenlijk had ze diep in zichzelf al besloten dat ze het zou gaan doen. Ze kon gewoon dit dringend beroep dat op haar werd gedaan, niet naast zich neerleggen.

Een week later reed zij in haar kleine rode auto naar het kantoor van notaris Verbeek dat gevestigd was in een 19^e-eeuws landhuis, midden in een groot park. Vanaf de openbare weg liep er een oprijlaan naartoe, die uitkwam op een grote parkeerplaats

vlak voor de ingang van het kantoor. Sanne reed naar die parkeerplaats, waar op dat moment al een stel blinkende dure auto's geparkeerd stonden, waaronder ook een Bentley en een Maserati. Sanne zette daar haar rode wagentje parmantig bij, tussen die laatste twee auto's in. Ze stapte uit, liep naar de statige voordeur en belde aan.

Een zeer verzorgde, goed opgemaakte vrouw van middelbare leeftijd maakte de deur open en liet Sanne binnen. Deze mevrouw straalde helemaal uit dat ze bij het pand hoorde. Sanne vroeg zich zelfs af of ze wellicht de vrouw van de notaris zou zijn, of dat zij misschien de schrijfster van de brief van Jolanda aan haar zou zijn.

De vrouw ging haar voor naar de wachtkamer en wees op een vrije stoel. 'Neemt u plaats.' De andere stoelen waren inmiddels bezet door haar twee neven en haar andere nichtje. Die knikten even kort om haar te begroeten, maar verder kon er geen woord vanaf. Het was voor Sanne wel duidelijk dat zij zich, nog net niet hardop, afvroegen wat Sanne hier moest. Maar niemand sprak dat uit.

Sanne ging zitten en wachtte gespannen af wat er zou gaan komen. De sfeer in de wachtkamer was om te snijden. Blijkbaar was zij de laatste die nog moest komen en hadden ze op haar zitten wachten, want toen een secretaresse kwam vragen of ze iets wilden drinken, stond een van haar neven op, zei dat ze nu blijkbaar compleet waren en vroeg of ze niet konden beginnen. Hij had nog meer te doen die dag.

Het meisje antwoordde: 'De notaris komt zo.'

Daadwerkelijk kwam er even later een jongeman binnen die zich voorstelde als Hans de Winter, eerste kandidaat-notaris op dit kantoor. 'Nu we allemaal compleet zijn, wilt u mij dan volgen?'

Hij draaide zich om en ging hen voor naar een ruime spreekkamer. Er stond al een groot beeldscherm klaar, met daarvoor vier stoelen. In de kamer stond ook een oudere man hen al op te wachten. Het bleek de notaris zelf te zijn. Hij nodigde iedereen uit om plaats te nemen voor het scherm en wachtte even. Toen iedereen zat, nam hij opnieuw het woord.

'Uw zus c.q. nichtje Jolanda', daarbij keek hij iedereen apart aan, 'heeft een boodschap ingesproken in een audiovisueel bericht, waarin zij haar testament en de keuzes die zij daarin heeft

gemaakt, wil toelichten. Als u zover bent, wil ik graag de usb-stick starten.'

Iedereen knikte instemmend en de notaris startte de speler. Jolanda kwam in beeld, zittend in een gemakkelijke fauteuil. Ze zag er niet goed uit. Goed was te zien dat allerlei slangen van infusen naar haar lijf liepen. Sanne kreeg het even te kwaad. Dit was zeker niet de Jolanda zoals zij die in herinnering had. Jolanda begon te spreken.

'Hallo allemaal. Ik heb ervoor gekozen om jullie vanaf mijn ziekbed tekst en uitleg te geven over mijn testament. Om maar meteen met de deur in huis te vallen: ik heb een stichting opgericht om de toekomst van Damien veilig te stellen en daar gaat de hele erfenis naar toe. Het beheer van die stichting zal in handen zijn van mijn notaris en mijn accountant. Daarnaast heb ik Sanne gevraagd om de opvoeding van mijn zoontje van mij over te nemen. Daarom is zij nu ook hier. Sanne zal in dienst komen van die stichting, tenminste als zij dat zelf wil, en zal van daaruit betaald worden voor het werk dat zij verricht. Ook zal zij met Damien gaan wonen in mijn huis en zullen de kosten van alles door de stichting betaald worden. Vooruitlopend daarop heb ik in mijn testament bepaald dat zij al een legaat zal ontvangen van vijftig duizend euro.

Dat betekent dat er geen andere uitkeringen aan de familie gedaan zullen worden en dat jullie, noch jullie kinderen, verder aanspraak op enige erfenis zullen kunnen maken.'

Op dat moment sprong de oudste broer op en schreeuwde tegen het beeldscherm: 'En had jij nu gedacht dat wij dit allemaal zomaar zouden accepteren? Wij zullen dit belachelijke testament aanvechten. Zonder de erfenis van pap had jij niets gehad. Hij heeft ervoor gezorgd dat wij er allemaal, ook jij, goed bij zitten en hij zou nooit gewild hebben dat dit geld, waar hij dag en nacht voor gewerkt heeft, nu zomaar verkwanseld wordt. Ik ben van mening dat het bij ons thuishoort, in ieder geval grotendeels.'

Sanne keek hem aan en zei: 'En Damien dan? Hij is toch eigenlijk de erfgenaam.'

De broer keek haar aan met een vernietigende blik. 'Bemoei jij je er niet mee!', voegde hij haar toe. Sanne zweeg verder, maar

begreep nu wel opeens waar Jolanda zo bang voor was geweest. Als deze geldwolven het voor het zeggen zouden hebben gehad, zou het kleine mannetje naar zijn geld hebben kunnen fluiten. Dit sterkte haar in haar gevoel dat ze een juiste beslissing had genomen toen ze de afgelopen dagen voor zichzelf had besloten dat ze op het verzoek van haar nichtje in zou gaan.

De notaris had, toen de uitbarsting van de broer kwam, de usb-speler even stop gezet, maar liet hem nu verder lopen. Jolanda hervatte.

‘Ik weet dat dit jullie zal tegenvallen, maar het is niet anders. Jullie hebben genoeg en ik moet aan mijn kind denken. Ik hoop dat jullie mijn laatste wil zullen respecteren.’

Toen ze dat laatste uitsprak keek ze zo strijdlustig als dat door de omstandigheden op dat moment nog kon, in de camera. De broers stonden op en beenden weg. Terwijl ze langs Sanne liepen, beet de oudste haar nog toe: ‘Denk maar niet dat je hier mee weg komt.’ De jongste broer zei verder niets en liep achter zijn broer aan. Ze hadden duidelijk iets anders verwacht en graag gezien dat het geld van hun overleden zus weer in het familiekapitaal zou zijn gevloeid, wellicht onder aftrek van een klein bedragje voor ‘die bastaard’, zoals ze Damien onderling altijd pleegden te noemen.

De notaris riep hen nog na: ‘Heren, bedenk dat dit de laatste wil is van uw zus Jolanda. Uw nichtje, mevrouw Ophelders, kan hier ook niets aan doen.’

Omkijkend over zijn schouder riep de oudste terug: ‘Zij hoeft de erfenis toch niet te accepteren. Ze kan ook verwerpen.’

Alexandra stond ook op en liep op Sanne toe. ‘Dit is steeds geweest waar ze bang voor was. Onze broers hebben die trekjes van onze vader. Het is niet altijd gemakkelijk geweest vroeger thuis. Maar Sanne...., verwerp alsjeblieft niet. Doe dat Damien niet aan. Het liefst had ik hem bij mij gehouden, want ik houd heel erg veel van hem, maar dat gaat niet. Ik heb zoiets zoals mijn broers zijn, ook thuis zitten. Mijn man is niet anders en als het knulletje bij ons blijft zal het op enig moment ook bij hem de hebzucht doen ontwaken, met alle gevolgen van dien. Tien miljoen is veel geld en doet bij veel mensen het slechtste in hen boven komen.’ Een traan liep over haar wang. Daarna draaide Alex zich om en liep ook naar buiten, haar broers achterna.

Nadat Sanne als enige met de notaris in de ruimte was overgebleven, verzocht deze haar om opnieuw te gaan zitten.

‘Tja, nu ligt de bal bij u. Ik wil graag van u weten of u bereid bent om akkoord te gaan met het verzoek van uw nicht. Als u het niet wil, stopt het nu. Maar als u het wel wil doen, moeten we zaken gaan regelen. Uw nichtje heeft voor dat laatste nog een boodschap opgenomen, maar die is alleen voor u bedoeld. Vandaar dat ik die zojuist, toen de anderen er nog waren, niet heb laten zien. Heeft u over het verzoek nagedacht?’

Sanne antwoordde dat ze eerst niet had geweten wat ze er mee aan moest, maar dat ze uiteindelijk toch het gevoel had gekregen dat dit goed was, in ieder geval voor het jongetje.

De notaris reageerde verheugd en zei dan ook tegen haar dat hij blij was.

‘Dan gaan we het allemaal regelen. Wilt u een kopje koffie?’ Sanne knikte en de notaris verzocht zijn secretaresse om even koffie voor haar te halen. Toen ze weg was, zei de notaris:

‘Maakt u zich geen zorgen. De broers hebben geen poot om op te staan. Het geld was van uw zus en die mocht er mee doen wat ze wilde. Ik had dit wel verwacht want ik ken de familie Ophelders al langer.’ Sanne bedacht dat zij ook een Ophelders was, maar dat in haar tak van de familie dit soort dingen niet voorkwamen. Maar ja, daar waren ook geen miljoenen te erven.

De notaris startte, nadat Sannes koffie was gebracht, de tweede usb-stick ook op. Opnieuw verscheen haar nichtje op het scherm.

‘Tja Sanne, als je dit ziet, betekent dat dat je bent gekomen voor de opening van het testament en in ieder geval overweegt om aan mijn verzoek te voldoen. Daar ben ik blij om.

In mijn brief heb ik al geschreven dat ik nu wat meer openheid van zaken wil geven over het plan dat ik heb. Ik wil je een maandelijkse vergoeding laten toekomen van vijfduizend euro. De accountant zal dat verder uitwerken zodat dit ook in fiscaal opzicht geen probleem zal opleveren. Daarnaast zullen we je in aanmerking laten komen voor een pensioenregeling met een inleg ter waarde van zo’n tienduizend euro per jaar en zul je gratis mogen blijven wonen in mijn huis. Damien zal maandelijks

een bedrag van driehonderd euro ontvangen, dat we in het begin aan jou zullen doen toekomen om de kosten voor hem van te voldoen. Uiteraard zullen die bedragen in de toekomst geïndexeerd worden en dus aangepast aan de gewijzigde omstandigheden. Je weet, als kinderen ouder worden, worden ze ook duurder.

De notaris en mijn accountant zullen dit allemaal regelen, evenals noodzakelijke verzekeringen en zo. We hebben alles vooraf goed bekeken en doorgerekend en gaan ervan uit dat het rendement op de belegde gelden van dien aard zal zijn dat deze kosten allemaal ruimschoots voldaan kunnen worden. Ieder jaar zullen de notaris en de accountant alles met je evalueren en de afspraak daarbij is dat zij niet onnodig krenterig zullen zijn. Ons uitgangspunt is dat Damien en jij goed moeten kunnen leven. Omdat je nu veel te regelen zult hebben en dat ook weer geld gaat kosten, heb ik in mijn testament bepaald dat je een legaat zult krijgen van vijftigduizend euro als startkapitaal. Hier zal wel belasting over betaald moeten worden, maar ook dat zal de accountant regelen

Ik weet dat je bij hen in goede handen bent. Als ik daar niet van overtuigd zou zijn, zou ik deze mensen niet hebben uitgezocht om het allemaal te regelen. En als zij het niet meer zouden kunnen, bijvoorbeeld omdat zij defungeren, zullen zij opvolgers zoeken die dezelfde uitgangspunten zullen hanteren. Het feit dat je het wil doen, betekent heel veel voor mij. Ik had graag gewild dat wij meer en anders met elkaar om hadden kunnen gaan. Maar het is niet anders. Ik vertrouw volledig op jou. Vaarwel Sanne, zorg goed voor mijn jongen.' Het beeld werd weer zwart.

Sanne barstte in huilen uit. De notaris ging naast haar staan en legde een arm om haar schouders. 'Ik ben blij dat je het wil doen. Dit was erg belangrijk voor haar, mede omdat ze je volledig vertrouwde. Ze had anders niet gerust kunnen sterven, weet je. Ik stel voor dat we het voor vandaag hierbij laten. Mijn secretaresse heeft zo meteen nog wat vragen over praktische dingen, maar als je dat nu niet wil, kan dat ook wel morgen. Misschien is het wel praktisch als je vandaag nog contact opneemt met jouw nicht Alexandra, om te overleggen over Damien. En ik zal je alvast de sleutel van Jolanda's huis meegeven. We hebben de afgelopen dagen de sloten verwisseld omdat wij ook niet weten wie er

allemaal in het bezit zijn van sleutels. In dat huis heeft nu niemand meer iets te zoeken behalve Damien en jij. Als je een vraag of een probleem hebt, neem meteen contact met mij of mijn kandidaat Hans de Winter op. Dan kunnen we het regelen.' Terwijl hij dat zei, gaf hij haar een visitekaartje. Sanne stopte dat in naar tas.

Even later reed een kleine rode auto van het parkeerterrein af. De Bentley en de Maserati waren al verdwenen. Vooraf had ze Alex, die haar nummer nog had gegeven, vanuit de auto gebeld met de vraag of ze even langs mocht komen voor overleg over Damien en waar ze dan moest zijn. Ze had immers geen adressen, noch van haar, noch van de broers.

*